

Representantforslag 57 S

(2010–2011)

fra stortingsrepresentantene Ib Thomsen og Trine Skei Grande

Dokument 8:57 S (2010–2011)

Representantforslag fra stortingsrepresentantene Ib Thomsen og Trine Skei Grande om fremtidens nasjonalmuseum og en demokratisk behandling av Nasjonalgalleriets skjebne

Til Stortinget

Bakgrunn

Regjeringen har i lengre tid gjort det klart at nytt nasjonalmuseum skal oppføres på Vestbanetomten i Oslo, og omfatte Nasjonalgalleriet, Kunstindustrimuseet og Museet for samtidskunst. Debatten omkring denne saken har vist at det er et stort engasjement for nasjonalmuseet, og særlig er det mange meninger knyttet til lokaliseringen av Nasjonalgalleriet. Blant annet ble det på lederplass i VG 25. oktober 2010 tatt til orde for å bevare Nasjonalgalleriet siden dette er «tegnet, bygd og utviklet nettopp til det spesielle formål» som et nasjonalgalleri faktisk er. Meningene om hva som er den rette løsningen for Nasjonalgalleriets samlinger i fremtiden er delte, men det som har vist seg som helt tydelig, er at en rekke kvalifiserte personer har ytret seg kritisk til planene om flytting.

Hensyn

Argumentene for flytting begynner etter hvert å bli bedre kjent, og selv om de spriker alt ettersom hvordan debatten føres, så er det en rekke både bygningsmessige, arkitektoniske og kommersielle årsaker som legges til grunn for at en flytting er nødvendig. På den andre siden står kritikerne, som mener å kunne dementere de ulike argumentene som fremsettes. Også fra denne siden argumenteres det innen et

bredt spekter, hvor både kritikk mot økonomien i prosjektet, plassbehovet og uenighet om beslutningsgrunnlag går igjen fra kritiske fagpersoner innen både kulturmiljøene og øvrige som ønsker en bevaring av Nasjonalgalleriet.

Den kanskje viktigste kritikken som går igjen når det gjelder samlokalisering, er imidlertid det demokratiske aspektet, eller snarere mangelen på sådant. I slutten av november 2010 slo Aftenposten opp en sak med tittelen «Demokratiforakt», Morgenbladet omtaler hele prosessen som «Historien om en fiasko» og Arkitektnytt bruker både uttrykk som «udemokratisk», «arrogant» og «demokratisk problem» i sin omtale. Når en vet at dette dreier seg om en museumssamlokalisering, som i utgangspunktet skal være samlende og høste støtte hos dem som skal besøke utstillingene, så viser kritikken med all tydelighet at det her er noe folk er misfornøyd med. Mange er misfornøyd med flyttingen i seg selv, og enda flere er misfornøyd med at regjeringen fatter avgjørelser i lukkede rom uten noen som helst hensyn til offentlig debatt, demokrati eller landets folkevalgte.

Konklusjon

Det er i lys av dette derfor høyst betimelig å få en debatt omkring hele museumssaken generelt, men mest presserende er saken om flytting eller bevaring av Nasjonalgalleriet spesielt. Saken engasjerer, og den viser et ektefølt ønske om å bevare ting som er positive bidrag i hverdagen. Fremtiden til en av landets vakre, nasjonale institusjoner er en sak som fortjener bred, demokratisk behandling. Argumentene regjeringen har presentert for flyttingen er ikke entydige, kritikken består, Stortinget har fortsatt ikke fått delta i prosessen og store fagmiljøer sitter foreløpig igjen med en følelse av å ha blitt overkjørt og ignorert av myndighetene. Slik skal det ikke være, og for-

slagsstillerne mener derfor det er på høy tid å la Stortinget få behandle en sak som har både kulturelle og økonomiske konsekvenser for landet.

Forslag

På denne bakgrunn fremmes følgende

f o r s l a g :

Stortinget ber regjeringen fremme en helhetlig sak om fremtidig struktur og lokalisering for nasjonalmuseet – herunder Nasjonalgalleriets fremtid – for å sikre en bred, demokratisk behandling hvor alle sider av saken kan bli belyst.

17. desember 2010